Praha-Žižkov, 18. 12. 2022
Dětská vánoční slavnost
P. Jareš

Jediné dveře

Pán Ježíš řekl: „ ***Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.*** “ (J 10,9 ČEP)

Když Pán Ježíš mluvil k lidem, vyprávěl často o všedních věcech, které jeho posluchači důvěrně znali. V té době lidé nevěděli nic o vlacích, lokomotivách, nádražích, výpravčích, průvodčích atd. Za to ale velmi dobře znali ovce, pastýře a ovčince. Ovčinec byl dvůr ohrazený zdí, kam pastýři na noc přiváděli svá stáda ovcí, aby tu byla v bezpečí před dravou zvěří. Do ovčince vedl pouze jediný vchod, jediné dveře. Tímto vchodem ovce pod vedením svého pastýře do ovčince vcházely a ráno vycházely na pastvu. Právě k těmto dveřím Pán Ježíš přirovnal sám sebe. Každý z nás je jako ta ovce. Být v ovčinci pak znamená patřit k Božím dětem, být v bezpečí u Boha, být spasen/zachráněn.

Chceme-li být v bezpečí u Boha, potřebujeme vejít těmi správnými dveřmi, tedy skrze Pána Ježíše Krista. Potřebujeme uvěřit, že Pán Ježíš je Boží Syn, že zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých. Pak budeme patřit k jeho ovcím a on se o nás bude starat jako náš pastýř. Je ale třeba, abychom vcházeli skutečně dveřmi a ne jinudy. Do ovčince se normálně chodilo dveřmi. Přes zeď lezli pouze ti, kdo měli špatné úmysly, jako třeba zloději. Do vlaku také obvykle nenastupujeme oknem, nýbrž dveřmi. A tak je to i s cestou do nebe. Vcházíme na ni skrze Pána Ježíše Krista, vírou v něho.

I když jsou tu pouze jediné dveře, mohou být velmi různé cesty, jak se k nim dostat. Pastýři přiváděli do ovčince svá stáda z různých míst, přicházeli po různých cestách, nakonec ale všichni prošli stejnými dveřmi. Na nádraží se můžeme dostat různými způsoby (metrem, tramvají, autobusem, pěšky) a přijít z různých míst. Pak je ale důležité nastoupit do toho správného vlaku. Bylo by přece hloupé nastoupit do vlaku na Karlovy Vary, když chceme do Brna. Po různých cestách můžeme dojít i k víře v Pána Ježíše, je ale důležité, abychom došli právě k ní. Někdo k této víře dospěje prostě tak, že od malička chodí do církevních shromáždění, a v určitém věku se rozhodne, že bude v Pána Ježíše věřit. Jinému třeba poví o Pánu Ježíši věřící kamarád ve škole. A jsou ještě jiné cesty. Hezky to prožila jedna naše již zesnulá sestra. Cestovala vlakem. Nedaleko od ní seděl pán, který vyprávěl nějakým mladým lidem o Pánu Ježíši. Neměli o to ale velký zájem. Když odešli, sestra si k pánovi přisedla a poprosila ho, aby jí to pověděl ještě jednou, protože ji to zajímalo. Díky tomuto setkání ve vlaku se pak dostala do jednoho ze sborů naší církve. A uvěřila v Pána Ježíše. Jsou jen jedny dveře, které vedou do Boží blízkosti, avšak cesty k nim mohou být různé.